

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 16, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:628](#) 26-05-2026

Kan uit de WhatsApp-berichten van de verdachte en het uittreksel justitiële documentatie worden afgeleid dat zich in 2023 een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend was als bedoeld in artikel 408 lid 2 Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:785](#) 26-05-2026

Is de ontploffing in de trein door het tot ontsteking komen van het flitspoeder uit de Cobra 6 aan de schuld van de verdachte te wijten?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:787](#) 26-05-2026

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de verdachte heeft getracht een voorwerp waarvan bezit binnen de (afdeling van) de penitentiaire inrichting verboden was naar binnen te brengen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:788](#) 26-05-2026

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:790](#) 26-05-2026

Is geld dat is gebruikt voor de aankoop van twee auto's een aan de betrokkene toe te rekenen uitgave?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:798](#) 26-05-2026

Bewijsklacht.

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de bewezenverklaring van het tenlastegelegde voor zover het hof heeft bewezenverklaard dat de verdachte ‘van een geldbedrag van in totaal 32.100,00 euro de vindplaats heeft verhuld’.

Uit de bewijsvoering van het hof blijkt dat de verdachte een contant geldbedrag van in totaal € 32.100 in de woning van een derde heeft ondergebracht, door het daar in de slaapkamer achter een plafondplaat te plaatsen. Gelet op het op deze manier bemoeilijken van het zicht op de vindplaats van het geld is de bewezenverklaring wat betreft het ‘verhullen van de vindplaats’ toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt in zoverre.

Beoordeling van de cassatiemiddelen voor het overige

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Ambtshalve beoordeling van de uitspraak van het hof

De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde taakstraf van 120 uren, subsidiair 60 dagen hechtenis.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis;
 - vermindert het aantal uren taakstraf en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat de taakstraf 114 uren beloopt, subsidiair 57 dagen hechtenis;
 - verwerpt het beroep voor het overige.
-

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:788

Zaaknummer: 24/00808

Rechters: A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en R. Kuiper

Advocaten: P. van de Kerkhof

Wetsartikelen: art. 42obis lid 1 sub a Sr

RECHTSPRAAK

Is geld dat is gebruikt voor de aankoop van twee auto's een aan de betrokkene toe te rekenen uitgave?

Is geld dat is gebruikt voor de aankoop van twee auto's een aan de betrokkene toe te rekenen uitgave?

Beoordeling van het tweede en het derde cassatiemiddel

De cassatiemiddelen klagen over het oordeel van het hof dat het geld dat is gebruikt voor de aankoop van een BMW met [kenteken 1] (hierna: de BMW) en een Audi A3 met [kenteken 2] (hierna: de Audi) aan de betrokkene toe te rekenen uitgaven zijn.

Het hof heeft bij de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel uitgaven ter hoogte van € 17.000 en € 8.000 in aanmerking genomen vanwege de aankoop door de betrokkene van onderscheidenlijk de BMW en de Audi.

Het hof heeft overwogen dat de betrokkene geen enkel bewijsstuk heeft overgelegd van inkomsten van zijn bedrijf, dat er 'geen begin van administratie' is en dat er 'geen schriftelijke overeenkomsten [zijn] om aan te tonen dat er sprake was van handel in het bedrijf van betrokkene'.

Aan zijn oordeel dat de betrokkene degene is geweest die de BMW voor € 17.000 heeft gekocht van [betrokkene 1], die tot 14 juli 2012 de kentekenhouder was, heeft het hof ten grondslag gelegd dat deze auto op 14 juli 2012 op naam van de betrokkene is geregistreerd en dat [betrokkene 1] heeft verklaard dat hij deze auto voor € 17.000 aan een Turkse jongen heeft verkocht. Het hof heeft de stellingen van de betrokkene die erop neerkomen dat niet hij, maar zijn latere medevennoot deze auto voor € 10.000 van [betrokkene 1] heeft gekocht, niet aannemelijk geoordeeld. Verder heeft het hof in zijn overwegingen betrokken dat de stelling van de betrokkene dat de BMW met winst is verkocht, niet concreet is gemaakt.

Aan zijn oordeel dat de betrokkene degene is geweest die de Audi voor € 8.000 heeft gekocht van [betrokkene 2], die tot 8 mei 2012 de kentekenhouder was, heeft het hof ten grondslag gelegd dat deze auto op verzoek van de betrokkene na de aankoop eerst is geregistreerd op

naam van [betrokkene 4] die de auto nooit in bezit heeft gehad maar wel veel bekeuringen kreeg, en dat de betrokkene de auto vervolgens op 13 augustus 2012 op zijn eigen naam heeft geregistreerd. Daarnaast heeft het hof zijn oordeel erop gebaseerd dat de betrokkene de gebruiker van de auto was, zowel in de periode waarin de auto op naam van [betrokkene 4] stond als in de periode dat de auto op zijn eigen naam was geregistreerd.

Aan de overwegingen van het hof ligt als uitgangspunt ten grondslag dat de kentekenregistratie een – voor tegenspraak vatbare – aanwijzing is voor wie de auto heeft betaald. Verder ligt aan de overwegingen van het hof ten grondslag dat er geen stukken zijn overgelegd om aan te tonen dat er sprake was van handel in het bedrijf van de betrokkene. Tegen deze achtergrond is het oordeel van het hof dat de uitgaven die zijn gedaan voor de aankoop van de BMW en de Audi aan de betrokkene moeten worden toegerekend, ook in het licht van wat door de verdediging is aangevoerd, toereikend gemotiveerd.

De cassatiemiddelen falen.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

De Hoge Raad heeft de klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:790

Zaaknummer: 23/04272

Rechters: M.J. Borgers, F. Posthumus en R. Kuiper

Advocaten: M. Goedhart

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de verdachte heeft getracht een voorwerp waarvan bezit binnen de (afdeling van) de penitentiaire inrichting verboden was naar binnen te brengen?

Kan uit de bewijsvoering worden afgeleid dat de verdachte heeft getracht een voorwerp waarvan bezit binnen de (afdeling van) de penitentiaire inrichting verboden was naar binnen te brengen?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt dat de bewezenverklaring van het, kort gezegd, trachten binnen te brengen van een voorwerp waarvan het bezit binnen (een afdeling van) de [penitentiaire inrichting] verboden was, niet uit de gebruikte bewijsvoering kan worden afgeleid.

De vaststellingen van het hof houden het volgende in. De verdachte heeft een jas voor [betrokkene 1] binnengebracht in de [penitentiaire inrichting]. In die jas is een hoeveelheid pillen aangetroffen. Deze pillen zijn van een spoor-identificatienummer en goednummer voorzien en zijn vervolgens onderzocht. Uit het resultaat van de indicatieve test en de verklaring van [betrokkene 1] volgt dat de pillen pancreatine bevatten, een medicijn bij onvoldoende werking van de alveesklier. Gelet op deze vaststellingen – en in aanmerking genomen dat uit wat onder 2.3 is weergegeven volgt dat het bezit van medicatie (zonder toestemming van de directeur) in de penitentiaire inrichting verboden is – heeft het hof de bewezenverklaring toereikend gemotiveerd. Daaraan doet niet af dat in de bewijsmiddelen de aangetroffen pillen ook als ‘anabolen’ en ‘sportmedicijnen’ worden aangeduid.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, faalt het.

De Hoge Raad heeft ook de overige klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat ook deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die

van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:787

Zaaknummer: 25/00938

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en T.B. Trotman

Advocaten: J.J.J. van Rijsbergen

Wetsartikelen: art. 429a lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 1 tenlastegelegde feit. Het voert daartoe onder meer aan dat uit de bewijsvoering van het hof niet volgt dat – zoals is bewezenverklaard – in de hypotheekakte ‘in strijd met de waarheid is opgenomen dat een hypotheekrecht is gevestigd tot een bedrag van EUR 700.000 (te vermeerderen met EUR 245.000 aan renten, vergoedingen, boeten en kosten) op een woning gelegen aan de [a-straat 1] in [plaats] ten behoeve van [verdachte] en/of [betrokkene 1]’.

Het hof heeft onder meer bewezenverklaard dat de verdachte, samen met een ander, een valse opgave heeft gedaan in een authentieke akte, waarbij de valse opgave hierin bestaat dat ‘in een hypotheekakte in strijd met de waarheid is opgenomen dat een hypotheekrecht is gevestigd tot een bedrag van EUR 700.000 (te vermeerderen met EUR 245.000 aan renten, vergoedingen, boeten en kosten) op een woning gelegen aan de [a-straat 1] in [plaats] ten behoeve van [verdachte] en/of [betrokkene 1]’. Het hof heeft in de bewijsvoering echter vastgesteld dat [betrokkene 3] en zijn echtgenote een hypotheekrecht hebben gevestigd ten gunste van de verdachte en dat de betreffende hypotheekakte daarover inhoudt dat het hypotheekrecht is gevestigd tot een bedrag van € 700.000, te vermeerderen met rente en kosten begroot op € 245.000. Het oordeel van het hof dat het gevestigde hypotheekrecht ‘in strijd met de waarheid is opgenomen’ in de hypotheekakte, is daarom niet begrijpelijk.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, is het terecht voorgesteld.

De Hoge Raad heeft ook de verder in het cassatiemiddel aangevoerde klachten over de uitspraak van het hof beoordeeld. De uitkomst hiervan is dat deze klachten niet kunnen leiden tot vernietiging van die uitspraak. De Hoge Raad hoeft niet te motiveren waarom hij tot dit oordeel is gekomen. Bij de beoordeling van deze klachten is het namelijk niet nodig om antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (zie artikel 81 lid 1 van de Wet op de rechterlijke organisatie).

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen over het onder 1 tenlastegelegde en de strafoplegging;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak ten aanzien daarvan opnieuw wordt berecht en afgedaan;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:798

Zaaknummer: 24/00606

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en V. van den Brink

Advocaten: R.J. Baumgardt en M. van Berlo

Wetsartikelen: art. 227 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Kan uit de WhatsApp-berichten van de verdachte en het uittreksel justitiële documentatie worden afgeleid dat zich in 2023 een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend was als bedoeld in artikel 408 lid 2 Sv?

Kan uit de WhatsApp-berichten van de verdachte en het uittreksel justitiële documentatie worden afgeleid dat zich in 2023 een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend was als bedoeld in artikel 408 lid 2 Sv?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het door de verdachte ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk is omdat het te laat is ingesteld.

Het hof heeft kennelijk aangenomen dat geen sprake is van een omstandigheid, vermeld in artikel 408 lid 1 Sv. Op grond van artikel 408 lid 2 Sv moet de verdachte in dat geval binnen veertien dagen nadat zich een omstandigheid voordoet waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend is, hoger beroep instellen tegen het vonnis van de rechtbank. Van een ‘omstandigheid waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend is’, is sprake als de verdachte op de hoogte wordt gesteld van datgene wat voor hem van belang is voor de besluitvorming ten aanzien van het instellen van hoger beroep, zoals de aard of zwaarte van de bij het vonnis opgelegde straf(fen) of maatregel(en). (Vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ1940.)

Het oordeel van het hof dat zich in 2023 een omstandigheid heeft voorgedaan als bedoeld in artikel 408 lid 2 Sv, is niet zonder meer begrijpelijk. Het hof heeft aan dat oordeel ten grondslag gelegd dat uit WhatsApp-berichten van de verdachte en uit een op hem betrekking hebbend uittreksel justitiële documentatie volgt dat de verdachte in 2023 op de hoogte is

gesteld van het voorwaardelijke deel van de bij het vonnis opgelegde gevangenisstraf. Dat brengt echter nog niet met zich dat de verdachte in 2023 op de hoogte is geraakt van datgene wat voor hem van belang is voor de besluitvorming ten aanzien van het instellen van hoger beroep, nu niet blijkt dat de verdachte toen ook op de hoogte is gesteld van het onvoorwaardelijke deel van die gevangenisstraf.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:628

Zaaknummer: 25/01050

Rechters: T. Kooijmans, F. Posthumus en V. van den Brink

Advocaten: P.L.O. van de Waarsenburg

Wetsartikelen: art. 246 Sr, art. 239 lid 2 Sr en art. 408 Sv

RECHTSPRAAK

Is de ontploffing in de trein door het tot ontsteking komen van het flitspoeder uit de Cobra 6 aan de schuld van de verdachte te wijten?

Is de ontploffing in de trein door het tot ontsteking komen van het flitspoeder uit de Cobra 6 aan de schuld van de verdachte te wijten?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat het aan de schuld van de verdachte te wijten is geweest dat een ontploffing teweeg is gebracht.

Het hof acht wettig en overtuigend bewezen dat de verdachte de Cobra heeft opengemaakt en (deels) heeft leeggeschud in de prullenbak, waarbij de wrijving tussen de koker en het flitspoeder tot een ontsteking heeft geleid, zoals door het NFI beschreven onder hypothese 3. Daarbij gaat het hof, naast de resultaten van het voornoemde NFI-rapport, waaruit volgt dat voor een groep C Cobra hypothese 3 waarschijnlijker is dan hypothese 1, uit van de volgende feiten en omstandigheden. Een van de verbalisanten heeft in een op ambtsbelofte opgemaakt proces-verbaal beschreven dat hij direct na het incident ter plaatse was en de verdachte hoorde zeggen: 'Toen ik in de trein zat pakte ik het vuurwerk uit mijn zak. Ik wilde dit leeggooien in de prullenbak in de trein. Ineens ontplofte het stuk vuurwerk.', een opvallende en specifieke uitspraak. Daarnaast heeft getuige [aangever] verklaard dat hij zag dat de verdachte een Cobra in zijn rechterhand had en dat hij zag dat de verdachte daar iets van afhaalde. Daarmee gaat het hof voorbij aan de verklaring van de verdachte – dat hij tegen de verbalisant in plaats van 'leeggooien' 'weggooien' had gezegd en dat hij niet iets van de Cobra heeft afgehaald. Dat het openen van een Cobra moeizaam gaat, zoals ook volgt uit voornoemd NFI-rapport, brengt het hof evenmin tot een ander oordeel, nu van een onmogelijkheid geen sprake is en de verdachte de Cobra al enige tijd in zijn bezit had hetgeen hem de mogelijkheid en de tijd gaf om de kunststof dop van de Cobra te verwijderen.

Tot slot is de vraag of de verdachte opzettelijk heeft gehandeld of dat de ontploffing aan zijn schuld is te wijten. Het hof acht met de advocaat-generaal en de raadsman niet bewezen dat

de verdachte opzettelijk heeft gehandeld, zodat hij van het primair ten laste gelegde moet worden vrijgesproken. Het handelen van de verdachte moet wel worden aangemerkt als aanmerkelijk onvoorzichtig, zodat het aan zijn schuld te wijten is geweest dat een ontploffing is teweeggebracht. Immers is de verdachte met een Cobra 6 een volle trein ingestapt, nadat hij die avond en nacht een aanzienlijke hoeveelheid alcohol gedronken had. Hij heeft de Cobra in de trein laten zien aan zijn vrienden en heeft de Cobra opengemaakt en (deels) leeggeschud in de prullenbak, waarna de Cobra tot ontploffing is gekomen. Het subsidiair ten laste gelegde is daarmee wettig en overtuigend bewezen.

De tenlastelegging is toegesneden op artikel 158 van het Wetboek van Strafrecht (hierna: Sr). Daarom moet worden aangenomen dat het in de tenlastelegging en de bewezenverklaring voorkomende begrip 'schuld' is gebruikt in de betekenis die dat begrip heeft in die bepaling.

Artikel 158 Sr luidt:

'Hij aan wiens schuld brand, ontploffing of overstroming te wijten is, wordt gestraft:

1°. met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van de vierde categorie, indien daardoor gemeen gevaar voor goederen ontstaat;

2°. met gevangenisstraf van ten hoogste een jaar of geldboete van de vierde categorie, indien daardoor levensgevaar of gevaar voor zwaar lichamelijk letsel voor een ander ontstaat;

3°. met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie, indien het feit iemands dood ten gevolge heeft.'

In het algemeen geldt dat onder 'schuld' als delictsbestanddeel een grove of aanmerkelijke schuld wordt verstaan die bestaat in verwijtbare aanmerkelijke onvoorzichtigheid. Of daarvan sprake is, wordt bepaald door de manier waarop die schuld in de tenlastelegging nader is geconcretiseerd, en is verder afhankelijk van het geheel van de gedragingen van de verdachte, de aard en de ernst daarvan en de overige omstandigheden van het geval. Het komt er daarbij op aan of de verdachte tekortschoot in vergelijking met een gemiddelde andere persoon in vergelijkbare omstandigheden en met een vergelijkbare hoedanigheid. (Vgl. HR 15 oktober 2024, ECLI:NL:HR:2024:1398, rechtsoverweging 2.6.1 en 2.6.2.)

Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, na het drinken van een aanzienlijke hoeveelheid alcohol, in een volle trein is gestapt met een Cobra 6, waarna hij deze Cobra heeft opengemaakt en (deels) heeft leeggeschud in een prullenbak, als gevolg waarvan de Cobra tot ontploffing is gekomen waardoor diverse medereizigers letsel hebben opgelopen en schade is ontstaan aan het treinmeubilair. Het op die vaststellingen gebaseerde oordeel van het hof dat

het handelen van de verdachte moet worden aangemerkt als verwijtbaar aanmerkelijk onvoorzichtig, is – mede in aanmerking genomen dat een Cobra 6 illegaal zwaar vuurwerk is – niet onbegrijpelijk. In dat oordeel van het hof ligt verder besloten dat de verdachte de ontploffing als gevolg van zijn handelen heeft kunnen en moeten voorzien. Ook dat oordeel is niet onbegrijpelijk.

Het cassatiemiddel faalt.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 26-05-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:785

Zaaknummer: 25/01362

Rechters: M.J. Borgers, F. Posthumus en R. Kuiper

Advocaten: R.J. Wortelboer

Wetsartikelen: art. 158 Sr